

neppe kunde have haft nogen Betydning, om det var gaaet saa langt ned for Reklamens Skyld, thi at det havde faaet Leverancen, vilde sikkert ikke have medført, at det var kommet til at bygge Lokomotiver til den tyske eller den belgiske Stat eller andre Lande i Europa. Det havde ikke opnaaet andet, end at det havde faaet Lov til at bygge disse Lokomotiver til de danske Statsbaner. Til Illustration af disse Forhold skal jeg oplyse, at da Aarhus Byraad skulde udvide det kommunale Elektricitetsværk og i den Anledning anskaffe en Dieselmotor paa 1,000 Hestes Kraft, blev Leveringen udbudt til offentlig Licitation. Der indkom en hel Del Tilbud, bl. a. et fra et tysk Firma, som kom langt ned i Prisen. Nu havde der kort forinden været Licitation i Odense paa en Maskine, der var 100 Hestes Kraft mindre, og ved denne Lejlighed var det omtalte Firmas Tilbud 20,000 Kr. højere end det Tilbud, det indgav i Aarhus. Det var derfor tydeligt at se, at dette sidste var et Reklametilbud, hvilket Firmaet ogsaa selv indrømmede, det gjaldt for det om at komme ind her i Landet og levere Dieselmotorer, fordi Firmaet saa, at Udviklingen gik i Retning af Brugen af disse indenfor forskellige Elektricitetsværker. Men vi gjorde dette indenfor Belysningsudvalget, hvoraf jeg har den Ære at være Formand, at vi optog en Forhandling med det danske Firma Burmeister & Wain, og dette medførte saa, at vi kunde lade denne Leverance blive her i Landet, og at Burmeister & Wain kom til at bygge disse Motorer.

Jeg synes, at den danske Stat kunde godt bære sig ad paa samme Maade; det vil ikke være nedværdigende for den højtærede Minister at forhandle med et saadant Firma, naar det har givet et saa gunstigt Tilbud som det sidste, de have givet her. At der kom et Undertilbud, som det var let at se var et Undertilbud, et Reklametilbud, fra det paagældende Firma, er en anden Sag. Saa kunde Ministeren indlede en Forhandling med dette Firma, som er her i Landet. Jeg tror ikke, der er sket noget saadant, men saa snart Licitationen var foretagen, lod man Bestillingen gaa til Udlandet. Jeg vil derfor meget indtrængende anmode ærede Medlemmer i dette Ting om at stemme for denne Anmærkning, saa at vi kunne faa begyndt at bygge Lokomotiver herhjemme. Derved vil der være vundet mange Fordele.

Jeg vil saa i en anden Sag sige et Par Ord til den højtærede Minister. Det

drejer sig om den Forhandlingsret, som der har været saa megen Strid om, og som man ikke kan faa nogen Rede paa. I Juni Maaned 1910 afholdtes der et Delegeretmøde af de organiserede Arbejdere, hvor man stillede forskellige Krav, bl. a. om at faa Lov til ved Akkordrevisionen at deltage i denne ved Nedsættelse af et Udvalg. Der blev den 25. Januar sendt en Skrivelse til Generaldirektøren om at faa en Forhandling om dette Spørgsmaal, og en Skrivelse af samme Dato undertegnet af Formændene for de forskellige Fag indenfor Statsbaneværkstederne blev ligeledes indsendt, gaaende ud paa at faa 50 Øre pr. Time for Rejsearbejde, idet disse Arbejdere mistede Akkord, naar de vare paa Rejsearbejde. Den 6. April 1911 blev der ligeledes indsendt til Generaldirektøren en Skrivelse, som der heller ikke er kommet Svar paa. Den gik ud paa: en Forhøjelse af den bestaaende Minimumsløn med 2 Øre pr. Time, at det gennemgaaende Tillæg til de højereliggende Timelønninger skulde ske med 2 Øre og Arbejdstiden forkortes med en halv Time. Denne Skrivelse, som nu snart er 11 Maaneder gammel, er der ej heller fremkommet noget Svar paa. Den anden Skrivelse, jeg omtalte, er 14 Maaneder gammel, intet Svar! Den 3. August henvendte Formanden for Smedeforbundet, I. A. Hansen, og Formanden for dansk Arbejdsmandsforbund, Lyngsø, sig til Generaldirektøren for at foranledige ham til at svare paa disse Skrivelser. Han var meget velvillig overfor de Herrer og lovede at svare saa snart som muligt. Men endnu er der ikke fremkommet Svar paa disse Skrivelser. Den 6. December blev der saa indsendt en Skrivelse til Generaldirektøren for at minde ham om at svare i Henhold til det Løfte, han havde givet, for at eventuelt en Forhandling kunde blive ført. Generaldirektøren for de danske Statsbaner er her i Strid med de Forhandlingsregler, som ere gældende, idet der i § 3, 2det Stykke, Ordresamling D. 2110, staar, at den Slags Skrivelser skulle være besvarede i Løbet af 2 Maaneder. Trods dette, at Generaldirektøren altsaa skulde besvare den Slags Skrivelser i Løbet af 2 Maaneder, er der hengaaet 14 Maaneder, uden at der endnu er modtaget Svar.

Jeg vil ogsaa henstille til den højtærede Minister, om ikke han kunde foranledige, at saadanne Forhandlinger kunde føres af de respektive Forbundsformænd, uanset om de ere ansatte paa Statsbane-